

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoSr/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616211117
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6616211117.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: Q. A., nar. XX.XX.XXXX, V. XX, XXX XX T., štátny občan SR, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 13Csr/1/2016-167 zo dňa 30. januára 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 13Csr/1/2016-167 zo dňa 30. januára 2017, potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvým výrokom zamietol žalobu žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, sp. zn. SRSAspA 01935/16 zo dňa 10.05.2016 a druhým výrokom zaviazal žalobcu na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 31.08.2016 domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom v Bratislave, sp. zn. SRSAspA 01935/16 dňa 10.05.2016 (doručený žalobcovi dňa 01.06.2016). Žalobca na základe podanej žaloby žiadal zrušiť rozhodcovský rozsudok z dôvodu, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Rozhodcovský rozsudok žalobcu zaväzuje na plnenie právom nedovolené a odporujúce dobrým mravom, pričom rozhodcovský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Postúpenie pohľadávky zároveň považoval za neplatné a rozhodcovský súd túto skutočnosť neskúmal. Za rovnako nezákonné a odporujúce dobrým mravom považoval žalobca aj uznanie dlhu a rozhodcovskú zmluvu. Tieto podpísal v omyle a nevedel, aké následky mu z ich podpisu vyplynú.

3. K žalobe žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, pričom zastáva názor, že podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku neboli naplnené. Poukázal na skutočnosť, že žalobca podpisom dohody o uznaní záväzku zo dňa 24.08.2013 uznal záväzok vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 21.11.2005. Právomoc na rozhodnutie tejto veci rozhodcovským súdom bola založená rozhodcovskou zmluvou uzavretou dňa 24.08.2013, ktorú sa žalobca rozhodol slobodne podpísať.

4. Vo vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 26.10.2016 žalobca spochybnil aktívnu vecnú legitímáciu žalovaného. Žalobca zároveň nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že dohoda o uznaní záväzku a rozhodcovská zmluva boli uzatvorené zákonne v súlade s vôľou žalobcu, nakoľko sa jedná o rozsiahle

dokumenty, s ktorými sa žalobca nemohol oboznámiť. Žalovaný sa vyjadril k platnosti postúpenia pohľadávky namietanej žalobcom a doručil súdu výzvu pôvodného veriteľa zo dňa 25.11.2008 v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

5. Stály rozhodcovský súd v rozhodcovskom rozsudku poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená jasným a určitým prejavom vôle vo forme samostatnej listiny, v ktorej sa zmluvné strany dohodli na troch subjektoch oprávnených riešiť ich prípadné vzájomné spory, a to dva rozhodcovské súdy a príslušný všeobecný súd Slovenskej republiky. Takto dojednanou rozhodcovskou zmluvou s alternatívnym výberom rozhodcovského súdu nebola žalobcovi (v konaní pred rozhodcovským súdom v právnom postavení žalovaného) obmedzená možnosť domáhať sa ochrany svojich práv a právom chránených záujmov len v rámci rozhodcovského konania.

6. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalobca ako dlžník uzatvoril s veriteľom B. B., a.s. dňa 21.11.2005 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX. Podaním zo dňa 15.10.2012 oznámil veriteľ dlžníkovi, že došlo k postúpeniu pohľadávky. Dňa 24.08.2013 uzatvoril žalobca so žalovaným dohodu o uznaní záväzku č. XXXXXXXX. Toho istého dňa uzatvorili strany sporu aj rozhodcovskú zmluvu. Súd dospel k názoru, že napriek tomu, že žalobca nemohol obsah predmetnej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, existovala možnosť predmetnú zmluvu odmietnuť podpísať, a to bez toho, aby s týmto konaním boli spojené ďalšie práva a povinnosti žalobcu. Súd zároveň uviedol, že rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, štandardným spôsobom vysvetlila podstatu rozhodcovského konania, dala možnosť výberu spotrebiteľovi zmluvu podpísať, resp. nepodpísať a zároveň dala možnosť od tejto zmluvy odstúpiť a v zmysle zákona neprijať rozhodcovské konanie. Z uvedených dôvodov nepovažoval súd prvej inštancie rozhodcovskú zmluvu za neplatnú. Po preskúmaní pripojeného rozhodcovského spisu dospel súd k názoru, že v rozhodcovskom konaní zostal žalobca nečinný. Súd prvej inštancie sa zároveň podrobne vyjadril aj k jednotlivým žalobcom navrhovaným dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

7. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že rozhodcovskú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako platnú, štandardnú, neobsahujúcu žiadne neprijateľné podmienky. Zastáva názor, že žalobca bol o konaní riadne informovaný, bola mu vysvetlená podstata rozhodcovského konania a bol poučený aj o tom, že rozhodcovský súd koná písomne. Žalobca pritom na žalobnú výzvu neodpovedal. Rozhodcovský súd z uvedeného dôvodu vychádzal zo stavu tvrdeného žalovaným. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že rozhodcovský súd neporušil ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní a na zistený skutkový stav aplikoval správne hmotnoprávne normy na ochranu spotrebiteľa. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 a nasl. Civilného sporového poriadku tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným nebola súčasťou rozhodcovského spisu, rozhodca sa s ňou nemohol oboznámiť, a teda túto skutočnosť nemohol mať za preukázanú. Bez tejto zmluvy teda nemohol riadne zistiť skutkový stav. Rozhodcovský súd sa zároveň otázkou aktívnej legitímácie žalovaného v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nezaoberal, vôbec neskúmal či došlo k postúpeniu pohľadávky v súlade s týmto ustanovením. Výzvu zo dňa 25.11.2008 považuje žalobca za bežnú výzvu - upomienku, v ktorej je uvedené, že pokiaľ žalobca do 10 dní neuhradí dlžnú sumu, zverí vymáhanie predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe, a teda pôvodný veriteľ poverí tretiu osobu, aby v jeho mene a na jeho účet vykonala úkony vedúce k uhradeniu pohľadávky. Namietal aj, že žalovaný pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy a dohody o uznaní záväzku nekonal s odbornou starostlivosťou. Uznan, že v rozhodcovskom konaní bol nečinný, ale ako uviedol, bolo to spôsobené tým, že žalovaný ho neustále zahľcoval rôznymi výzvami. Uviedol, že je povinnosťou súdu prihliadať na dôkazy, ktoré neboli prezentované v rozhodcovskom konaní, a to najmä v konaní, kde je jednou stranou spotrebiteľ. V týchto konaniach zároveň zásada „práva patria bdelym“ ustupuje princípu ochrany spotrebiteľa. Súd prvej inštancie sa podľa odvolateľovho názoru mal zaoberať okolnosťami, za ktorých došlo k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy a dohody o uznaní záväzku ako aj dotazníka k nim patriaceho. Súhlasil s tvrdením, že tieto dokumenty spĺňajú formálne náležitosti predpokladané právnym poriadkom a že ich podpísanie mohol žalobca odmietnuť. Uviedol však, že tieto dokumenty uzatvoril v omyle. Zo strany žalovaného

išlo jednoznačne o využitie neznalosti žalobcu a podvodné zabezpečenie si vymožitelnosti takmer úplne premlčanej pohľadávky. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zruší rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, sp. zn. SRSAspA 01935/16 zo dňa 10.05.2016 a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

9. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že dňa 31.08.2016 bola súdu prvej inštancie doručená žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SRSAspA 01935/16 zo dňa 01.06.2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Tento žiadal zrušiť, pretože rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, rozhodcovský rozsudok žalobcu zaväzuje na plnenie právom nedovolené a odporujúce dobrým mravom, výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky a rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V žalobe uviedol, že žalovaný nie je oprávnený uplatňovať si voči nemu dlžnú sumu z postúpenej pohľadávky, pretože toto postúpenie pohľadávky je neplatné. Rovnako za nezákonné a odporujúce dobrým mravom považuje žalobca aj uznanie dlhu a rozhodcovskú zmluvu. Tieto, ako uviedol, podpísal v omyle, jednotlivým bodom nerozumel a nebol si vedomý následkov z nich vyplývajúcich. Navrhol preto, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok.

12. Dňa 20.09.2016 bolo súdu prvej inštancie prostredníctvom e-mailovej komunikácie doručené vyjadrenie žalovaného k žalobcom podanej žalobe. Toto podanie bolo následne v listinnej podobe doručené súdu dňa 22.09.2016. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalobca nepreukázal naplnenie ani jedného z dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žalobca podpisom dohody o uznaní záväzku zo dňa 24.08.2013 uznal záväzok vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 21.11.2005 a právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie veci bola daná rozhodcovskou zmluvou zo dňa 24.08.2013. Žalobca sa slobodne rozhodol uzavrieť so žalovaným rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola samostatným dokumentom a nebola súčasťou dohody o uznaní záväzku. Podľa názoru žalovaného rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie a jej obsah nie je natoľko rozsiahly, aby bola žalobcovi odopretá možnosť oboznámiť sa s ňou. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca podpísal aj dotazník k dohode o uznaní záväzku a k rozhodcovskej zmluve, v ktorom vyjadril jednoznačné súhlasné stanovisko s podrobením sa rozhodcovskému konaniu a zároveň vyhlásil, že rozhodcovskú zmluvu chce uzavrieť. K námietke neplatnosti postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalovaného na žalovaného uviedol, že toto postúpenie bolo žalobcovi riadne oznámené podaním zo dňa 15.10.2012, pričom takéto oznámenie postupcu dlžníkovi zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. V zmysle uvedeného žalovaný nesúhlasí s podanou žalobou, pričom má za to, že nie sú naplnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

13. Súčasťou súdneho spisu je zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného B. B., a.s. a žalobcom dňa 21.11.2005, ako aj dohoda o uznaní záväzku zo dňa 24.08.2013, rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXX z toho istého dňa, t.j. 24.08.2013 a dotazník k dohode o uznaní záväzku a rozhodcovskej zmluve zo dňa 24.08.2013. V dohode o uznaní záväzku, konkrétne v bode 2.1 je uvedené, strany vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Z bodu 3.3 dohody zároveň vyplýva, že táto bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nebola uzatvorená v tiesni a ani za nápadne nevýhodných podmienok a strany si ju pred podpísaním prečítali a porozumeli jej obsahu. Táto dohoda bola vlastnoručne podpísaná žalobcom a zamestnankyňou žalovaného.

14. Z bodu 3.1 rozhodcovskej zmluvy vyplýva alternatívne riešenie sporov, a to buď pred jedným z dvoch rozhodcovských súdov uvedených v bode 2.1 rozhodcovskej zmluvy alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky. Bodom 3.3 zmluvy bola daná zmluvným stranám možnosť odstúpenia od tejto zmluvy, a to aj bez uvedenia dôvodu najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na rozhodcovský súd. Strany sporu boli zároveň poučené o písomnom konaní pred rozhodcovským súdom. Tak ako z dohody o uznaní dlhu, aj z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že bola uzatvorená slobodne a vážne, strany sa s jej obsahom riadne oboznámili, jej ustanoveniam porozumeli a pochopili dôsledky rozhodcovského konania. Rozhodcovskú zmluvu podpísal žalobca a zamestnankyňa žalovaného. V dotazníku zo dňa 24.08.2013, v ktorom mal žalobca uviesť či súhlasí alebo nesúhlasí s jednotlivými v nej uvedenými ustanoveniami, tento uviedol, že so všetkými súhlasí, pričom vyjadril súhlas s uznaním premlčaného záväzku, ktorý má za následok plynutie novej premlčacej doby a posilnenie vymáhateľnosti na súde, súhlasil s dohodou o uznaní záväzku, vyhlásil aj, že mu boli vysvetlené podmienky rozhodcovského konania, možnosť odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy a v prípade nesplnenia svojho záväzku vyjadril súhlas s rozhodcovským konaním. V poslednom ustanovení vyhlásil, že súhlasí, že dotazník vyplnil dobrovoľne a pravdivo, na znak čoho ho žalobca podpísal spolu so zamestnankyňou žalovaného.

15. Rozhodcovským rozsudkom bol žalobca (v rozhodcovskom konaní v postavení žalovaného) zaviazaný zaplatiť sumu 1.500,94,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 502,98,- Eur, ako aj s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.500,94,- Eur od 25.11.2015 do zaplataenia, poplatkom za rozhodcovské konanie vo výške 121,09,- Eur a trovami právneho zastúpenia žalovaného (v rozhodcovskom konaní v právnom postavení žalobcu) vo výške 191,42,- Eur. Vo zvyšnej časti stály rozhodcovský súd žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že žalobcovi bola doručená žaloba spolu s výzvou na predloženie žalobnej odpovede. Táto bola žalobcovi riadne doručená, avšak odpoveď na ňu nebola rozhodcovskému súdu doručená. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva aj skutočnosť, že rozhodcovský súd sa oboznámil so zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012, pričom tieto listiny sú registrované v spise súdnej správy rozhodcovského súdu pod č. 2108/2015. V zmysle uvedeného je možné predpokladať, že stály rozhodcovský súd sa so zmluvou o postúpení pohľadávky oboznámil, pretože ak by tomu tak nebolo, tak ako to tvrdí žalobca v podanom odvolaní, nemohol by vedieť, že k takémuto postúpeniu vôbec dňa 27.09.2012 došlo. Ako z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, tieto dokumenty preukazujúce postúpenie pohľadávky síce neboli založené do rozhodcovského spisu súvisiaceho s prejednávanou vecou, ale boli registrované v spise súdnej správy rozhodcovského súdu, čo žalobca nijako nerozporoval.

16. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

17. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že ak je klient, v predmetnom prípade žalobca, napriek písomnej výzve viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže táto, za splnenia ďalších podmienok, postúpiť svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému peňažnému záväzku inej osobe (aj osobe, ktorá nie je bankou), a to aj bez súhlasu klienta. Banka môže postúpiť pohľadávku postupníkovi v prípade, že klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru alebo úrokov, ak omeškanie klienta trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a na zaplataenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Tieto tri podmienky musia byť splnené kumulatívne.

18. Z uvedeného mal odvolací súd za preukázané, že všetky tieto podmienky právny predchodca žalovaného splnil, a teda bol oprávnený postúpiť pohľadávku na žalovaného. Je zrejme, že žalobca bol a stále je v omeškaní so splácaním poskytnutého úveru, napriek tomu, že tento mal byť celkom splatený dňa 20.09.2012. Z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 vyplýva, že žalobca bol k tomuto dňu v omeškaní 1436 dní. V zmysle uvedeného boli splnené prvé dve podmienky na postúpenie pohľadávky bankou na inú osobu, a to že klient - žalobca nesplnil riadne a včas čo len jednu splatnú splátku poskytnutého úveru a zároveň bol viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Odvolací súd zároveň zastáva názor, že bola splnená aj posledná podmienka oprávňujúca banku postúpiť celú pohľadávku na inú osobu, a teda, že klient bol vyzvaný na uhradenie svojho peňažného záväzku. Žalobca v podanom odvolaní síce namietal, že výzva zo dňa 25.11.2008 je len obyčajnou výzvou - upomienkou, avšak, svoje tvrdenie nijako relevantne neodôvodnil. Zákon o bankách nedefinuje formu alebo obsahové náležitosti výzvy. Vo výzve zo dňa 25.11.2008 právny predchodca žalovaného oboznámil žalobcu, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky a vyzval ho na uhradenie dlžnej sumy v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Z uvedeného je teda možné vyvodiť záver, že výzva zo dňa 25.11.2008 je výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

19. Odvolací súd považuje zároveň za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že banka v predmetnom prípade nemusela splniť vyššie uvedené podmienky postúpenia, a to z dôvodu uvedeného v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách v druhej vete za bodkočiarkou, a teda, že uvedené podmienky banka nemusí splniť, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Ku dňu postúpenia pohľadávky na žalovaného bol žalobca, ako už bolo uvedené vyššie, v omeškaní 1436 dní, a teda takmer 4 roky. Z uvedeného je možné ustáliť záver, že aj keby výzva zo dňa 25.11.2008 bola len obyčajnou „upomienkou“, ako to žalobca v odvolaní namietal, nepoprie skutočnosť, že bol viac ako jeden rok v omeškaní so splácaním svojho záväzku, a teda banka bola oprávnená postúpiť celú pohľadávku na žalovaného. Právny predchodca žalovaného preto oznámením zo dňa 15.10.2012 oboznámil žalobcu so skutočnosťou, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.09.2012 došlo k postúpeniu jeho pohľadávky na žalovaného. K platnosti postúpenia pohľadávky sa už súhlas dlžníka nevyžaduje a oznámenie je len jednostranný právny úkon adresovaný dlžníkovi, aby tento vedel, komu má plniť.

20. Rozhodcovský súd posúdil úver, poskytnutý žalobcovi právnym predchodcom žalovaného vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 21.11.2005, ako úver spotrebiteľský. Odvolací súd zastáva názor, že nie je možné generalizovať, resp. automaticky posudzovať každý rozhodcovský rozsudok za neplatný, zaväzujúci na nedovolené plnenie, prípadne odporujúci dobrým mravom len z dôvodu, že ide o rozsudok, ktorý nebol vydaný štátnym súdom a popri tom sa brániť opomenutím tohto súdu prihladiť na ochranu práv spotrebiteľa. Žalobca sa v odvolaní bránil, že zásada „práva patria bdelym“ ustupuje v konaniach, v ktorých vystupuje ako strana sporu spotrebiteľ, princípu ochrany spotrebiteľa. Je však potrebné si uvedomiť, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa. Európsky súd pre ľudské práva definuje spotrebiteľa ako osobu v rozumnej miere dobre informovanú, vnímavú a obozretnú. Z takejto dikcie je potom možné vyvodiť, že spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania, a teda reflektujúc na prejednávajúcu vec, ak žalobca rozhodcovskej zmluve, dohode o uznaní záväzku alebo dotazníku k týmto listinám nerozumel, mohol ich odmietnuť podpísať. Podpísaním rozhodcovskej zmluvy, ktorá pritom obsahovala možnosť odstúpenia, prejavil žalobca súhlas s prípadným rozhodcovským konaním, pričom uzavretie rozhodcovskej zmluvy nevylučuje ani samotný zákon.

21. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom ku dňu uzavretia rozhodcovskej zmluvy (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

22. Podľa § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

23. Podľa § 4 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente

podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

24. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať okolnosťami, za akých došlo k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy, dohody o uznaní záväzku a dotazníka k nim prislúchajúceho. Vo vyjadrení v priebehu konania zároveň žalobca uviedol, že nikdy neprejavil vôľu uzatvoriť dohodu o uznaní záväzku a rozhodcovskú zmluvu. S uvedeným však nie je možné súhlasiť, pretože vôľu prejavil práve tým, že tieto listiny vlastnoručne podpísal, a teda uvedené konanie možno považovať za výslovný prejav vôle žalobcu. Odvolací súd zároveň zastáva názor, že súd prvej inštancie sa dostatočne podrobne vysporiadal s okolnosťami uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a s jej následným posúdením a s názorom uvedeným najmä v bodoch 61., 62. a 69. rozsudku súdu prvej inštancie sa stotožňuje, preto sa v tejto časti odvolací súd už len obmedzuje na skonštatovanie správnosti odôvodnenia ohľadom rozhodcovskej zmluvy. V súvislosti s tvrdením, že žalobcovi nebol poskytnutý čas na rozmyslenie či podpíše rozhodcovskú zmluvu, je potrebné opätovne uviesť, že od rozhodcovskej zmluvy mal možnosť odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu, a to najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na rozhodcovský súd. Žalobca, ak mal pochybnosti a tieto listiny podpísal v omyle, ako tvrdí, mal dostatok času na ich následné preštudovanie, prípadne mohol požiadať inú osobu, nech mu vysvetlí jednotlivé zmluvné dojednania a v prípade, že s nimi nesúhlasil, mohol od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť. To však neurobil a túto svoju nečinnosť nemôže pripisovať za vinu žalovanému.

25. V závere je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa v odvolaní napadnutom rozsudku dostatočne podrobne vyjadril aj k jednotlivým dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku, v zmysle ktorých žalobca navrhol jeho zrušenie, pričom dospel k názoru, že nebol daný dôvod na jeho zrušenie.

26. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožňuje a aj na základe vyššie uvedeného odvolaní napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd potvrdil aj výrok, ktorým súd priznal žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania vo výške 100 %. Keďže je odvolací súd viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, preskúmal výrok o nároku na náhradu trov konania len v tomto rozsahu.

27. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).